

## Posudek oponenta bakalářské práce

**Jan Bouška:** Cesta kněžny Eleonory Schwarzenbergové do Británie roku 1838 a její syn Walter Prosper, Praha 2017, 59 stran rkp. + přílohy.

Jan Bouška se ve své práci věnuje tématu, které je v české historiografii sice v posledním období poměrně frekventované, jež ale přesto nabízí velký prostor pro výzkum dosud málo probádaných aspektů. Dějiny střeoevropské aristokracie u nás byly dlouho zanedbávaným tématem, platí to pak zejména o 20. a částečně i 19. století.

Autor si zvolil velmi zajímavý, dílčí výsek dějin dvou nejvýznamnějších šlechtických dynastií v českých zemích, Schwarzenbergů a Liechtensteinů, ze kterých pocházela kněžna Eleonora. Svou práci vystavěl především na studiu nevydaných dokumentů v SOA Třeboň, seznámen je ale i s dostupnou domácí odbornou literaturou. Předností práce je nesporně skutečnost, že se Bouška nepokoušel podat syntetický obraz vývoje rodu Schwarzenbergů a soustředil se jen na jeden aspekt, cestu knížecího páru do Británie a narození syna, který byl během této cesty údajně počat. V tom spočívá i vysvětlení, proč Bouška zvolil a v práci sloučil na první pohled tak odlišná témata.

Přesto musím nad prvním z nich vyjádřit určitý podiv, protože jak Bouška sám přiznává, účast kněžny na manželově cestě na korunovací královny Viktorie byla v dřívějších odborných pojednáních dokonce zpochybňována. Přínosem Bouškova díla jsou tak nemnohé doklady o kněžnině přítomnosti na britských ostrovech (např. jí pořádaná slavnost v londýnském hotelu). Detailněji však její roli neosvětlilo ani Bouškovo pojednání, opírá se totiž stejně jako jiné dosavadní práce o deník knížete Jan Adolfa, který o manželce v podstatě mlčí. Tato skutečnost vyvolává podiv již proto, že jak autor dokládá, pouto mezi manželi bylo velmi silné a na kněžninu smrt o několik desetiletí později kníže nesmírně silně citově reagoval.

Velmi zdařilou sondou do šlechtické každodennosti druhé třetiny 19. století je pak autorův pokus o rekonstrukci vztahu kněžny k v raném dětském věku zemřelému synovi Walterovi. Autor velmi přesvědčivě dokumentuje Eleonořin silný mateřský cit a ukazuje, že smrt dítěte, byť šlo v této době o poměrně „běžnou“ událost, nebyla mezi šlechtou prosta známek rodinné tragédie.

Bouška se ovšem ve své práci nevyvaroval drobný pochybení a nedostatků. Za nejvážnější považuji skutečnost, že pracoval pouze s domácími informačními zdroji, mohl se přitom pokusit cestu knížecího páru do Británie zdokumentovat i za využití tamních informačních zdrojů (vč. literatury). Vzhledem k tomu, že jde o práci bakalářskou, však tuto skutečnost nepovažuji za podstatnou.

Domnívám se, že přes výše uvedené výhrady autor předložil kvalitní bakalářskou práci, která splňuje nároky kladené na tento typ absolventské práce plně ji **doporučuji** k obhajobě.

Navrhované hodnocení: **výborně**

Praha, 24. ledna 2017

prof. PhDr. Václav Horčíčka, Ph.D.